

Σήμερον τελούνται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ μεστοῦ γενναίων αἰσθημάτων μεγαλεμπόρου κ. Γεωργίου Ναοῦμ μετὰ τῆς ὡραιότητας καὶ ὑπὸ ἐξόχου ἀνατροπῆς κοσμουμένης Ἰρμας Πάνη, σχεδὸν βασιλίσσης τῶν ἀλεξανδρινῶν καλλωνῶν. Παράνυμφος ἔσται ὁ γαμβρὸς τοῦ κ. Ναοῦμ Χρῆστος Α. Καραθόπουλος· τοὺς δὲ γάμους θὰ εὐλογήσῃ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος. Οἱ νεόνυμφοι θὰ ἐκδράμουν ἀμέσως εἰς Κάϊρον, ὅπου τοὺς συνοδεύομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς θερμὰς ὡς τὸ κλίμα τῆς ἐξοχῆς τῶν εὐχὰς μας.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ὡς τώρα ἔγραφον ἐν Ἑλλάδι μόνον οἱ πίθηκοι· τώρα ἤρχισαν νὰ γράφουν καὶ κορίττιοι· μεθαύριον θὰ ἔχωμεν καὶ οὐραγοτάγκους συγγραφεῖς. Τὸ βιβλίον ὅπερ ἔγραψεν ὁ κύριος Κορίλλος, ἱατρὸς ἐν Πάτραις, ἐπιγράφεται περὶ τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ σωλῆνι τοῦ ἀνθρώπου κτλ.

Βουλευτὴς πρακτικωτάτου πνεύματος ὁμιλῶν περὶ τῶν γένων ἐπιστημονικῶν φόρων καὶ νομοσχεδίων τῆς Κυβερνήσεως ἔλεγε :

— Μὰς πέθαναν μετὰ τὴν ἐπιστήμην τους. Καὶ δὲν εἶναι μία, ἀλλὰ δύο ἐπιστῆμαι. Μία ὅταν εἶναι σ' τὴν ἀντιπολίτευσι, κ' ἄλλη ὅταν εἶναι σ' τὴν κυβέρνησι.

Τόσον συχνὰ ἀκούομεν ὅτι ἀφίκετο καὶ ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σαράβας μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Βακουφίων ἐπιτροπῆς, ἥτις μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐποίησεν, ὥστε πολὺ φοβοῦμεθα μὴ αἱ ἐφη-

μερίδες κάμουν τυπογραφικὸν λάθος καὶ δὲν ἀναγγέλλουν ὅτι εἶναι μέλος τῆς ἐπὶ τῶν Μαγκουφίων ἐπιτροπῆς.

ΤΡΙΩΔΙ

Τῆς ποθητῆς μας Ἀποκριᾶς ἀνοίγει τὸ Τριῶδι, χοροὶ, τραγοῦδια, ὄργανα, παιχνίδια, τρέλλαις, γέλοι· ἐμπρὸς λοιπὸν, πατέρι· Ἑλλάς, σηκώσου εἰς τὸ πόδι, καὶ χόρευε μετὰ τούμπανα καὶ ἀδειαζε βαρέλια. Μακρὰ τὸ κοφτερὸ σπαθί, μακρὰ καὶ τὸ τουφέκι, ἀπ' τὸνα μέρος ταμπουράς, κ' ἀπ' τᾶλλο τουμπελέκι.

Ἄϊντε μας πάλι, ἄϊντε μας, καὶ ἦλθε καρναβάλι, ἀπὸ κρασιᾶ λογιῆς λογιῆς ἃς γίνουμε κουρούναις, ἐλάτε ἔρωτες γυμνοὶ, μασκαρευμένα κάλλη, σκεπάσετε τὰ μούτρα μας γαῖδουριναῖς μουτσούναις. Φανήτε ἔξω εὐγενεῖς καὶ πρόστυχαις γριζέταις, πόδια χυτὰ ἀνάψετε, λυθῆτε καλτσοδέταις.

Ἐλα ἐσύ, ἀδιαντροπιᾶ, γυμνὴ καὶ ξεσχισμένη, ἀργὰ μετὰ σένα ἃς περνοῦν τῆς Ἀποκριᾶς ἡ ὥραις, πέτα παντοῦ μετὰ ἔρωτας περιτριγυρισμένη, ξετσίπωνε νοικοκυραῖς, ξετσίπωνε καὶ κόραις. Κυλίσου μετὰ σπῆτινι μας, κυλίσου μετὰ τοὺς δρόμους, καὶ μέθα μετὰ ὄργια καὶ παννυχίδων κώμους.

Καὶ σύ, ἀμίλητη ἄντροπή, ἀτίμητο στολίδι, ποῦ κάνεις ὡμορφότερο τῆς ὡμορφίᾳς τὸ χρῶμα, μετὰ τῆς γυμνῆς ἀδιαντροπιᾶς σκεπάσου τὸ φτιασίδι,

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 447)

Ὅσον διὰ τὴν Αὐγούσταν, αὕτη εἶχεν ἀναβῆ ὡς εἴπομεν ἤδη εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Οἱ δύο κωπηλάται, οἵτινες μετῆνεγκον αὐτὴν ἐκεῖ, εἶχον ἤδη ἐκπλαγῆ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς σκοπὸς ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ τίνας ἦσαν, ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τὸν στόλον, οὐδ' ἐνεφανίσθη τις ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ πλησιάσωσι. Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει, ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο, οὐδ' ἤκούετο κρότος τις. Καὶ ἄλλη δὲ τις περίστασις προσέτι ἐξέπληξεν αὐτοὺς· αἱ γαλέραι ἐφαίνοντο λίαν πλησίον ἀλλήλων ὥρμισμέναι, τοσοῦτον πλησίον, ὥστε ἔψαυον ἀλλήλας. Ἦτο δὲ τοῦτο ἔργον προνοίας τοῦ Μαύρου, ὅστις εἶχεν ἀφ' ἐσπέρας φροντίσει νὰ προσεγγίσῃ πρὸς ἀλλήλας τὰς γαλέρας, ἕνδεκα οὐ-

σας τὸν ἀριθμὸν, ὅπως καταστήσῃ εὐχερεστεράν τὴν μελετωμένην πυρπόλησιν. Οἱ δύο ἐρέται εὐχαριστήθησαν ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς ἐφάνη ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς, οὐδ' ἀπῆντησαν ἄλλο τι πρόσκομμα. Ἡ δ' ἐκπληξίς τῶν οὐδένα κόπον τοῖς ἐπροξένει. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἦτο τόσον καλῶς ὡχρωμένη εἰς τὸ σάλι τῆς, ὥστε οὐδὲ παρετήρησεν ὅτι εἶχον πλησιάσει εἰς τὸν στόλον ἡδῆ. Ἐκυπτε κάτω, ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον καὶ οὐδὲν ἔβλεπεν.

Ὅτε ἀνέβη εἰς τὴν ναυαρχίδα, καὶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐπανερχομένη εἰς τὸν ἕτερον ὄρμον, ὅθεν εἶχεν ἔλθει, ἡ Αὐγούστα ἠπώρησεν ἐκ τῆς νεκρικῆς σιγῆς ἥτις ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ πλοίου. Διευθύνθη πρὸς τὴν πρύμναν καὶ κατέβη μετὰ παλλομένην σφοδρῶς τὴν καρδίαν εἰς τὸν θάλαμον. Ἐρημία ἐβασίλευεν ἐν αὐτῷ, καὶ γύμνωσις. Δὲν ὑπῆρχον ἐπιπλά, δὲν ὑπῆρχον στρώματα. Πάντα εἶχον γείνει ἄφαντα. Ἐν φῶς ὑπῆρχεν εὐτυχῶς, ἀλλὰ γύμνωσιν καὶ κενὸν ἐφώτιζε μόνον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἡ κανδήλα, ἡ καίουσα ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἣν ὁ Μαῦρος εἶχεν ἀφῆσει κατὰ μέρος, ὡς καὶ τὴν κανδήλαν, διανοούμενος ὅτι ἀφοῦ ἡ ναυαρχὴς ἐμελλε νὰ καῇ, δὲν ἔβλαπτεν ἂν συνεκαίετο μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ἁγίου Μάρκου, τοῦ πολιούχου τῆς Βενετίας, ἡ εἰκών. Ἡ Αὐγούστα εὗρε σιδηρὰν τινα κλίνην ὅπως καθίσῃ ἐπ' αὐτῆς, διότι ἔτρεμεν ὅλη ἐφώνησε.—Ποῦ εἴσθε; Δὲν εἶναι κανεῖς ἐδῶ; Οὐδεὶς ἀπῆντησεν. Ἐπανελάβετο πολάκις κράζουσα. Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ἐδῶ; ἐλάτε!